

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 209.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365634432.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Fornøi Jer kun over mit aflagte Papegøie-Næb, meget ærede Jordbeboere!» sagde han med den kvækkende Pulcinelstemme, men med en Mine, som om han saae ned til en Lilleputverden fra en umaadelig Høide. »Det Næb er Symbolet paa den verdslige Viisdom, jeg har efterplappret paa de høie Skoler; den Skat testamenterer jeg til Eders Herskabeligheder! Jeg har længenok gjort mig til Nar for den Ære og Berømmelse, Middelmaadelighedens Planet kan give mig. Jeg staaer nu ved mit ophøiede Livsmaal - mit berømmelige Liv har culmineret. Om ti Minuter kommer en vis Mand og henter mig.« Han lod som han drog et Lommeuhr frem og betragtede det. »Ti Minuter! - saa lang Frist har jeg til at udlee mit Liv og Levnet og den Pilleri-Verden, jeg forlader!« vedblev han med en bitter Latter. »Jeg er et mislykket Konstværk, skal jeg have den Ære at sige Dem -jeg er et Fuskerværk baade af min Skjæbne og mig selv og min berømte poetiske Skaber. Jeg har været anlagt til noget Stort - det kan De nok see paa mig endnu, mine høitærede Velyndere! Jeg var en lærd ung Mand, udentvivi et Genie, som man kalder det; jeg havde drevet det saavidt i Philosophien, at jeg saae, det var Jux med al menneskelig Viden. Jeg gav al den dagligdags Lærdom Døden og Djævelen, men lagde mig efter den dybe, hemmelighedsfulde Magie. Jeg overskred Menneskenaturens Grændser. Jeg tvang en mægtig Aand fra Dybet til at krybe for min Fod, som en Pudelhund, og adlyde mine Bud, som min Slave; men jeg maatte forpligte mig til at give min Krop og Sjæl i hans Vold, naar en vis Tid var omme. I den Tid, skulde man troe, kunde jeg dog have udrettet noget Stort, idetmindste noget Større, end de Pjalter af Menneskeslægt-Generationer, der hidtil er blæst hen over Jorden. Kunde jeg just ingen ny og bedre Verden have skabt, maatte jeg dog kunnet bortsparke den gamle raadne Dyndklump, vi her krybe om paa, som Myrer og Skarnbasser. En storartet, verdenopløsende Antichrist maatte jeg idetmindste kunnet blevet - og hvad drev jeg det til, selv med Satans Vold og Magt? - til at blive den jammerlige Karl, De her seer, og er saa nedladende at grine ud paa sit Yderste - en ganske almindelig liderlig Fugl, en Svirebroder, der har gjort dumme Hokusfokus med Studenter og Haandværkssvende i Kroer og Kipper - en Don Juan med Doctorhat, der har reist paa galante Eventyr gennem Verden og gjort Profession af

210 sin meget yndede Frækhed - en temmelig gemeen Forbryder - en borgerlig Tragoediehelt, som i femte Act falder i Skarpretterens Haand. Den eneste Forskjel er, at min ærede Bøddel er den lede Satan selv, i egen høie Person, som nu ret strax vil give sig den Frihed at raabe: »hid til mig! *Signor Fauste!* lad mig annamme din pjaltede Sjæl!«